

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.321 van 30 januari 2013
in de zaak A. 204.371/XIV-34.127**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Renaat Van De Sijpe
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Heistraat 189
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 april 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 76.650 van 6 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8412 van 26 april 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gina Notenbaert, die loco advocaat Renaat Van De Sijpe verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyn, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op in 2005 België binnen en verklaart zich op 13 april 2011 een derde maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 8 december 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 januari 2012 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 6 maart 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur op. Hij licht dit als volgt toe:

“Het wordt algemeen aanvaard dat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient men ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing.

Zoals hierna zal blijken, is zulks in casu niet gebeurd, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

EERSTE ONDERDEEL

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) begint de overweging in het bestreden arrest terecht met de opmerking dat zij, zonder het gezag van gewijsde te schenden, geen uitspraak mag doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Tegen deze redenering in stelt de Raad evenwel dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de beslissing van 25 september 2006 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen (schending van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Nochtans legde verzoeker naast zijn paspoort als bewijs van zijn werkelijke identiteit, tevens een attest van de politie dd. 25.03.2011 voor. Dit attest betreft een situatie na de beslissing van 25 september 2006. Aldus moet worden opgemerkt dat de Raad zich vergist en derhalve haar arrest niet met de nodige zorgvuldigheid heeft genomen. Het attest ondersteunt bovendien de verklaringen van verzoeker, minstens wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de verklaringen van verzoeker op dit punt in de beslissing van 25 september 2006 van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen niet geloofwaardig werden geacht en het attest derhalve het relaas van verzoeker niet op afdoende wijze zou kunnen ondersteunen. Verzoeker werpt dan ook een gebrek aan afdoende motivering op.

Evenmin gaat de Raad in op de overige door verzoeker neergelegde documenten (m.n. het krantenartikel en de internetpagina (te vinden op <http://bobr.by/city/wanted/criminals/?I=%CF> met naam en foto van verzoeker). Nochtans hadden ook deze documenten betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de beslissing van 25 september 2006 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Verwerende partij heeft deze documenten naast zich neergelegd stellende dat niet wordt aangetoond in het kader van welke zaak verzoeker werd gezocht. Een

dergelijke motivering om de documenten af te wijzen is onvoldoende, waardoor verzoeker heeft verzocht aan de Raad om de documenten nader te beoordelen.

De Raad heeft zulks niet gedaan. Nochtans ondersteunen de documenten het relaas van verzoeker en zouden ze de eerdere beslissingen in een voor verzoeker positieve zin kunnen ombuigen.

Zulks vormt dat ook een schending van het motiveringsbeginsel, minstens van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad had de documenten in concreto moeten beoordelen (cf. infra).

TWEEDE ONDERDEEL

De loutere algemene verwijzing door de Raad naar de beslissing van 25.09.2006, stellende dat het relaas van verzoeker toen ongeloofwaardig werd geacht, is overigens evenmin afdoende om de documenten van verzoeker ter zijde te schuiven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had in concreto moeten aantonen waarom de documenten de verklaringen niet kunnen ondersteunen of omgekeerd. Immers, een bewijselement kan van aard zijn om een eerdere beslissing te hervormen wanneer zulks wordt ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011), ook wanneer dergelijke verklaringen afgelegd worden ná de eerdere beslissing.

Uit niks blijkt dat verzoeker een beperkte kennis zou hebben gehad over de documenten die hij heeft neergelegd of er een gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker kan worden weerhouden, wel integendeel. De documenten werden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen.

De Raad heeft evenwel nagelaten deze documenten elk afzonderlijk af te wegen tegen de verklaringen van verzoeker.

De Raad heeft tegen haar eigen bevoegdheidsomschrijving in bovendien nagelaten de mogelijke gevolgen na te gaan van de feiten vermeld in de door verzoeker aangehaalde nieuwe documenten bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de Raad de kritiek van verzoeker in zijn verzoekschrift tot beroep tegen de beslissing van het CGVS, alwaar hij stelde dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar de authenticiteit van de documenten, geheel negeert en op geen enkele wijze bespreekt. Nochtans was duidelijk dat verwerende partij slechts een loutere bewering van valsheid had voorhouden zonder dat zulks door de Belgische Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden van de Federale Politie effectief was nagegaan.

Nu deze documenten niet van valsheid worden beticht, noch door de Raad wordt aangetoond dat op welke wijze zij de verklaringen van verzoeker niet afdoende ondersteunen, is er sprake van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, én van de materiële motiveringsplicht.

Dat het middel derhalve ernstig is.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel. Hij voegt toe dat er ook sprake is van een schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nalaat in concreto te motiveren waarom de documenten de eerdere beslissing niet zouden kunnen ombuigen en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in tegenstelling tot hetgeen de

verwerende partij stelt, de bewijswaarde van de documenten slechts in abstracto doch niet op afdoende wijze heeft beoordeeld.

Beoordeling

6. Als administratief rechtscollege, te dezen met volle rechtsmacht, spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen jurisdictionele beslissingen uit. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, zijn derhalve niet van toepassing op zijn arresten.

De vraag of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet heeft “vergist” in de beoordeling van een bepaald stuk betreft trouwens de grond van de zaak, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermag in de beoordeling van de feiten te treden.

In de memorie van wederantwoord werpt de verzoeker ook “een gebrek aan afdoende motivering (schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele betwistingen)” op. Dit betreft geen middel van openbare orde en het blijkt niet dat de verzoeker deze kritiek niet in het verzoekschrift tot cassatie kon opwerpen. Hij kan dit dan ook niet voor het eerst in de memorie van wederantwoord opwerpen.

Artikel 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden onder dewelke “nieuwe gegevens” voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogen worden aangebracht na de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In het bestreden arrest gaat het echter over nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, met name nieuwe gegevens die bij een latere asielaanvraag aan de commissaris-generaal zijn voorgelegd. De verzoeker werpt niet de schending van artikel 51/8 doch enkel van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet op. Deze laatste bepaling heeft geen betrekking op het bestreden arrest.

Het enige middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig januari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen